Μνήμη της μετά φιλανθρωπίας κατενεχθείσης κόνεως επί Λέοντος του Μεγάλου

Επισκεφτείτε τον ιστοχώρο μας στην διεύθυνση: http://www.saint.gr/2923/saint.aspx για περισσότερες πληροφορίες για τον βίο (ονόματα, βίντεο, ακολουθίες, φωτογραφίες κτλ) καθώς και για τυχών ενημερώσεις - διορθώσεις.

Τελευταία ενημέρωση βιογραφίας: N/A
Δημιουργία εγγράφου: 28/11/2026 03:24:34

Σύνοψη

Τύπος εορτής: Εορτάζει στις 6 Νοεμβρίου εκάστου έτους.

Ημ/νια Βίου: N/A

Βιογραφία

Φλέγειν ἀπειλεῖς, ἀλλὰ πάλιν οὐ φλέγεις,
Ὀργῇ κεράσας μακροθυμίαν Λόγε.

Γράφει ο Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης για το γεγονός αυτό:

«Κατά τον δέκατον όγδοον χρόνον της βασιλείας Λέοντος του Μεγάλου, του επικαλουμένου Μακέλλη και Θρακός, ήτοι εν έτει υοε΄ [475], εν τη έκτη του Νοεμβρίου μηνός, κατά την ώραν του μεσημερίου, έγινεν όλος ο ουρανός συνεφιασμένος. Την δε συνειθισμένην μελανάδα των νεφελών μεταβαλών εις κόκκινον χρώμα, εφαίνετο ότι μέλλει να κατακαύση όλον τον κόσμον. Τόσον γαρ πολλά εξέπληξεν όλους τους ανθρώπους, ώστε οπού και από μόνην την θεωρίαν του ουρανού ενόμιζον όλοι, ότι ανίσως πέση βροχή από τα τοιαύτα κατακόκκινα σύνεφα, βέβαια η βροχή εκείνη θέλει είναι φωτία και φλόγα, ήτις έχει να κατακαίη. Καθώς εκατέκαιε και η εις τα Σόδομα πεσούσα πυρίνη βροχή. Διά την αμφίβολον λοιπόν ταύτην προσδοκίαν, όλοι οι Χριστιανοί εκατέφευγαν εις τας ιεράς Εκκλησίας, και παρεκάλουν τον Θεόν με δεήσεις και κλαυθμούς. Όθεν ο φιλάνθρωπος Κύριος, συγκεράσας την αγαθότητά του με την τιμωρίαν, επρόσταξε τα νέφη και έβρεχον μίαν βροχήν ασυνείθιστον και παράξενον, η οποία επροξένει φόβον εις τους αμαρτάνοντας, διότι η βροχή εκείνη αρχίσασα από την ώραν του εσπερινού, εβάσταξεν έως εις το μεσονύκτιον.

Η δε καταπίπτουσα βροχή, ήτον μία σκόνις μαύρη, και έκαιε δυνατά παρομοίως με την στάκτην της αναμμένης καμίνου. Και τόση πολλή έπεσεν, ώστε οπού ευρέθη επάνω από την γην και από τα κεραμίδια των οίκων, περισσότερον από μίαν πιθαμήν ανδρός. Κατέφλεξε δε και κατέκαυσεν όλα τα χορτάρια της γης και βοτάνας και δένδρα. Ήτον δε και πολλά δυσκολόπλυτος, εφανέρονε δε με τούτο, τόσον την αγανάκτησιν του Θεού, όσον και την δυσκολόπλυτον αμαρτίαν. Διότι μετά ταύτα, έπεσαν μεν πολλαί και ραγδαίαι βροχαί εις διάστημα πολλών ημερών, μόλις δε και μετά βίας εδυνήθηκαν να ξεπλύνουν την σκόνιν εκείνην. Τούτο δε ήτον αίνιγμα. Επειδή γαρ η αμαρτία ευρίσκεται εις ημάς ωσάν σκόνις πυρίνη και μαύρη, και κατατρώγει ωσάν φωτία τα της αρετής βλαστήματα, διά τούτο χρειαζόμεθα ωσάν βροχήν, πολλά δάκρυα, αναδιδόμενα κάτωθεν από αυτό το βάθος της καρδίας με στεναγμόν και πικρίαν ψυχής. Ίνα με αυτά, την μεν της κακίας φλογίζουσαν στάκτην εκπλύνωμεν, ποτίσωμεν δε την καλήν γην του νοός μας, και ποιήσωμεν αυτήν να καρποφορή αρετάς. Και έτζι διά τούτων γλυτώσωμεν από την τιμωρίαν της γείνης, η οποία κατακαίει τας ψυχάς ημών και τα σώματα. Επιτύχωμεν δε της Βασιλείας των Ουρανών».